

Arrest

nr. 83 043 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011 met nr. 215.572 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juni 2010 nr. 44 700 wordt vernietigd.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. BORREMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 6 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 19 mei 2009 bij arrest nr. 27 565 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert toe te kennen.

Op 4 juni 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 6 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 augustus 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 31 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 8 september 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 5 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 13 oktober 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 29 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 20 november 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 15 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 22 december 2009 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 februari 2010 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in. Op 16 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K.K.S.

geboren te P, op (in) 06.06.1987

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2010 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 28.10.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem daarbij op 11.03.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); betrokkene op 26.03.2009 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 25.05.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 23.06.2009 een tweede asielaanvraag indiende, die op 06.08.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 12.08.2009 een derde asielaanvraag indiende, die tevens op 31.08.2009 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 08.09.2009 een vierde asielaanvraag indiende, die eveneens op 05.10.2009 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 13.10.2009 een vijfde asielaanvraag indiende, die evenwel op 29.10.2009 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 20.11.2009 een zesde asielaanvraag indiende, die eveneens op 15.12.2009 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 22.12.2009 een zevende asielaanvraag indiende, die op 04.02.2010 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van inoverwegingname'; betrokkene op 15.02.2010 een achtste asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een DVD voorlegt, waarop een interview staat van M. A. K., toen hij werd vrijgelaten; de naam van betrokkene daarin zou genoemd worden; betrokkene met dit filmpje wil aantonen dat de taliban nog steeds op zoek is naar hem; daarbij kan opgemerkt worden dat betrokkene dit filmpje reeds eerder had kunnen aanbrengen; betrokkene daarnaast ook een dreigbrief van de taliban - gericht aan de ouders van zijn regio – voorlegt en een petitie van de ouders

en bewoners van zijn regio aan de overheid; betrokkene deze documenten via e-mail zou ontvangen hebben; daarbij dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft; de bewijswaarde bijgevolg gering is, aangezien de authenticiteit van de documenten in kwestie onmogelijk kan worden aangetoond; er door de Belgische asielinstanties overigens ook reeds gewezen werd op het feit dat frauduleuze documenten in Afghanistan makkelijk verkrijgbaar zijn; er bovendien gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, ook voor wat betreft zijn vermeende terugkeer naar Afghanistan, gezien de door hem neergelegde bedenkelijke verklaringen; voornoemde documenten niet van deze aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 26 april 2010 aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Aangezien de aanvullende stukken, met name eensluitend verklaarde vertalingen, geen reglementair voorziene procedurestukken zijn en gelet op de rechten van de verdediging, dienen ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"18. Verweerder heeft artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden door te weigeren de nieuwe gegevens aangebracht door Verzoeker ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

19. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, doordat hij de geloofwaardigheid van Verzoekers nieuwe gegevens in twijfel trekt en een niet-accurate motivering geeft voor de weigering tot in aanmerking nemen van de nieuwe gegevens van verzoeker.

20. Uit de nieuwe gegevens van Verzoeker blijkt afdoende dat Verzoeker zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1 A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève iuncto artikel 48/3 Vreemdelingenwet, en dat er zwaarwegende gronden bestaan dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

21. Hieronder worden deze middelen afzonderlijk besproken.

3.2.1 Schending artikel 51/8 Vreemdelingenwet

3.2.1.1. Algemene beginselen

22. Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 4813 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

23. Uit de rechtspraak blijkt dat de Raad van State en de 'Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het begrip 'nieuw gegeven' ruim interpreteren. Ook het aanbrengen van nieuwe gegevens, die het bewijs leveren van feiten aangehaald in eerdere erkenningsprocedure maar die pas na de laatste fase van de laatste procedure konden worden bekomen, leiden ertoe dat de aanvraag wel degelijk moet worden onderzocht op de ontvankelijkheid en/of gegrondheid.

"que, toutefois, l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut, comme l'indique l'acte attaqué, "avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle [la demanderesse] aurait pu les fournir "; mais aussi, hypothèse que l'acte attaqué passe sous silence, consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure."

Vrije vertaling:

"dat, een nieuw element in de zin van voornoemd artikel 51/8, dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag gerechtvaardigd kan, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, "betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin [verzoekster] ze had kunnen aanbrengen "; maar kan ook, een hypothese die de bestreden beslissing niet behandelt, bestaan uit een nieuw bewijs van een vroegere situatie; "

(RvS 5 januari 1996, nr. 57.384; RvS 3 mei 2001, nr. 95.156; RvS 27 november 2002, T Vreemd. 2003, nr. 2, 126)

24. Bijgevolg laat artikel 5118 Vreemdelingenwet de niet in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag slechts toe, in de enige hypothese waar de nieuwe aanvraag gewoonweg en totaal een bevestiging is van de eerste aanvraag.

25. De UNHCR benadrukt bovendien dat Verweerder de nodige terughoudendheid moet hanteren bij het uitoefenen van haar bevoegdheid in het kader van artikel 5118 Vreemdelingenwet (Advies van het UNHCR van 2 april 2009 betreffende de niet-inoverwegingname van een asielaanvraag van een Afghaans asielzoeker (Stuk 5)). In het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet beperkt de bevoegdheid van de verweerder zich tot de vaststelling of er nieuwe elementen zijn. Verweerder gaat dan ook zijn bevoegdheid te buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden.

26. De UNHCR heeft daarenboven benadrukt dat het begrip nieuwe elementen moet worden geïnterpreteerd op beschermende wijze:

"L'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion des éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourrait contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. "

Vrije vertaling:

"De UNHCR is van mening dat de preliminaire onderzoeken zowel de feitelijke vragen als de rechtsvragen moet dekken. Het begrip nieuwe gegevens dient op beschermende wijze te worden geïnterpreteerd, in overeenstemming met het voorwerp en het doel van de Conventie van 1951. De feiten die aan de grondslag liggen van de aanvraag die zouden kunnen bijdragen tot een herziening van de eerdere beslissing zouden in beginsel moeten worden aanvaard als nieuwe gegevens."

(Advies van het UNHCR van 2 april 2009 betreffende de niet-inoverwegingname van een asielaanvraag van een Afghaans asielzoeker (Stuk 5))

27. Bovendien stelt de UNHCR in haar Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus dat:

"Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte de demandeur lui-même tôt ou tard victime de persecutions est fondée."

Vrij vertaling:

"Het is niet noodzakelijk dat de aangevoerde argumenten gebaseerd zijn op persoonlijke ervaringen van de aanvrager. Zo kan ook het lot ondergaan door zijn ouders, vrienden of door andere leden van dezelfde raciale of sociale groep kunnen het bewijs vormen van de vrees van aanvrager om zelf vroeg of laat het slachtoffer te worden van vervolgingen gefundeerd is."

(UNHCR, Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het licht van de Conventie van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de vluchtelingenstatus, januari 1992 (Stuk 6))

3.2.1.2. Toepassing op onderhavig geval

A. De door Verzoeker aangebrachte gegevens zijn nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet

28. Verweerder heeft bij het indienen van zijn nieuwe asielaanvraag aan Verweerder volgende nieuwe gegevens overhandigt:

- een dreigbrief ("night letter") van de Taliban gericht aan de inwoners van het district Haskamina (Stuk 2)

- een brief van de dorpschoufden van de Shinwari stam aan de adjunct-gouverneur (Stuk 3)

- een DVD met een televisie-interview van Malek Abdul Rahman Jan (Stuk 4)

29. Het eerste nieuw element is een dreigbrief (een zogenaamde "night letter") van de Taliban gericht aan de inwoners van het district Haskamina, waar Verzoeker sinds zijn verhuis uit Pakistan, samen met zijn familie verbleef in het dorp Garkhaley. In haar bericht waarschuwt de Taliban dat zij personen zoals N.K. S., Verzoekers vader, en Verzoeker zelf, die steun verlenen aan de nieuwe Afghaanse regering: zullen straffen.

30. Als tweede nieuw gegeven, bracht Verzoeker een brief aan van de dorpschoufden van de Shinwari Stam gericht aan de adjunct-gouverneur waarbij zij hem verzoeken nadere informatie te verstrekken over de ontvoering van N.K. S., Verzoekers vader.

31. Ten slotte, overhandigde Verzoeker aan Verweerder een DVD met een televisie-reportage over ontvoeringen van Afghanen door de Taliban. Tijdens deze reportage wordt M. A. R. J. geïnterviewd. M. A. R. J. verklaart tijdens deze reportage dat hij werd ontvoerd door de Taliban nadat hij contact met hen had gezocht teneinde informatie in te winnen over de ontvoering van zijn beste vriend, N.K. S., Verzoekers vader. De Taliban was bereid hem vrij te laten indien zijn familie of hijzelf Verzoeker zouden overleveren aan de Taliban. Aangezien Verzoeker echter op het ogenblik van de feiten reeds Pakistan had verlaten, werd M.A. R. J. uiteindelijk vrijgelaten na betaling van een som losgeld ten belope van 2,5 miljoen Pakistaanse roepies.

32. Het kan niet worden betwist dat de door Verzoeker aangebrachte gegevens in het kader van zijn nieuwe asiel aanvraag nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoeker kon deze gegevens niet eerder aanvoeren bij zijn vroegere asiel aanvragen aangezien hij beide brieven en de DVD slechts begin februari vlak voor zijn nieuwe asiel aanvraag per e-mail heeft ontvangen. Verzoeker bracht deze gegevens slechts voor het eerst aan bij zijn asielaanvraag van 15 februari 2010.

33. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn zowel nieuwe feiten of situaties als nieuwe bewijzen van een vroegere situatie, nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. In casu, zijn de nieuwe gegevens van Verzoeker zowel nieuwe bewijzen van een vroegere situatie als bewijzen van nieuwe feiten van vervolging door de Taliban.

34. Volgens de Bestreden beslissing van Verweerder vormt de DVD (Stuk 4) geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet omdat Verzoeker dit filmpje al eerder had kunnen aanbrengen. Demotivering van Verweerder tot verwerping van de DVD als nieuw gegeven kan echter niet worden aanvaard. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verweerder de onderhavige DVD slechts ontvangen voor zijn nieuwe asielaanvraag en kon hij dus bij eerdere asielaanvragen de DVD niet als nieuw gegeven inroepen.

35. De Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben immers in hun rechtspraak bevestigd dat er een nieuw gegeven is zodra deze gegevens kunnen bijdragen tot een herziening van de eerdere beslissing en aldus verhinderen dat de beslissing genomen door Verweerder in een later asielaanvraag een loutere bevestiging zou inhouden van de beslissing genomen in het kader van een eerdere asielaanvraag.

36. De door Verzoeker aangebrachte gegevens moeten dan ook worden erkend als nieuwe gegevens aangezien zij zowel nieuwe bewijzen zijn van eerdere feiten als bewijzen van nieuwe feiten.

37. Bovendien gaat Verweerder zijn bevoegdheid te buiten door te oordelen dat "voornoemde documenten niet van deze aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen". Zoals benadrukt door de UNHCR dient Verweerder zijn bevoegdheid bij het beoordelen van nieuwe gegevens met de nodige terughoudendheid uit te oefenen. In casu beperkte Verweerder zijn onderzoek echter niet uit het nieuwe karakter van de door Verzoeker aangevoerde gegevens maar ging hij tevens in op de beoordeling van de asiel aanvraag.

B. De nieuwe gegevens van verzoeker bewijzen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker zoals bedoeld in artikel 1 A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève iuncto artikel 48/3 Vreemdelingenwet en het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

38. Verweerder stelt dat de door Verzoeker aangevoerde documenten onvoldoende elementen hebben aangereikt die het aannemelijk maken dat hij zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van een ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin zou hij zich

kunnen beroepen op dergelijke vrees of dergelijk risico in geval van een eventuele terugkeer naar zijn land.

3.2.1.1 De algemene beginselen

39. Overeenkomstig artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève is een vluchteling degene die 'uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.'

Het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' bevat zowel een subjectief als een objectief element.

Terwijl de term 'vrees' duidt op een geestesgesteldheid en een subjectief element is, is de term 'gegrond' een objectief element. Deze term houdt in dat de vrees redelijk moet zijn: niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde bepaalt of hij al dan niet een vluchteling is, maar deze moet worden gestoeld op een objectieve situatie, waarin de geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden (zie hieromtrent "Guide des procédures et critères", H.C.R., Genève, p. 11 en 12). Dit objectief element wordt verder geconcretiseerd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.2 Toepassing op onderhavig geval

40. In casu voldoet Verzoeker aan beide vereisten. Het ligt voor de hand dat het subjectief element van de definitie van vluchteling vervuld is. Verzoeker heeft Afghanistan immers verlaten uit vrees te "verdwijnen" (lees: ontvoerd te worden door de Taliban). Zijn actuele vrees bestaat er bovendien in dat, indien hij gedwongen wordt naar Afghanistan terug te keren, dat ook daadwerkelijk zal gebeuren.

41. Ook aan het objectief element van de definitie van vluchteling wordt in casu voldaan. De hierboven beschreven vrees is inderdaad redelijk.

42. Zoals blijkt uit de dreigbrief van de Taliban aan de inwoners van het district Haskaminna (Stuk 2), beschouwd de Taliban nog steeds Verzoeker en zijn vader als handlangers van de nieuwe Afghaanse regering en aldus als tegenstanders van de Taliban. Deze brief bewijst tevens dat de Taliban zijn zoektocht naar Verzoeker nog steeds actief voortzet. De vervolging van Verzoeker door de Taliban wordt daarenboven ook bevestigd door M. A. R.J. Hij verklaart immers in zijn interview dat de Taliban zelfs bereid was om hem te laten gaan in ruil voor Verzoeker. Uit het voorgaande moet dan ook worden afgeleid dat Verzoeker nog steeds een actief gezocht persoon is door de Taliban.

43. Deze documenten vormen niet enkel nieuw bewijs van het feit dat de vrees van verweerder voor ontvoering gegrond was maar tonen bovendien aan dat deze vrees nog steeds gegrond en actueel is.

44. Het feit dat Verzoekers vader is ontvoerd door de Taliban en nog steeds door de Taliban wordt gevangen gehouden, is op zich reeds voldoende bewijs dat de vrees van Verzoeker om zelf vroeg of laat het slachtoffer van een ontvoering te worden of misschien van veel gewelddadiger praktijken gegrond is.

45. Bovendien heeft ook het UNHCR reeds verschillende malen gewezen op de toenemende onrust in Afghanistan en op de vervolging door anti-regeringstroepen van zij die samenwerken of worden vermoed de Regering te steunen. Zij wijst erop dat de gewapende anti-regeringstroepen een wijdverspreide en systematische campagne voeren waarbij zij zich richten op burgers die met de Regering of de International Gemeenschap samenwerken of worden geacht hen te steunen. Deze mensen worden het slachtoffer van vervolgingen die kunnen gaan van intimidatie, moord en ontvoeringen tot het gebruik van geïmproviseerde explosieven en zelfmoordaanslagen die steeds vaker zijn gericht tegen burgers waaronder Regeringsgezinde dorpschouffden, zoals Verzoekers vader.

Daarenboven benadrukt de UNHCR dat ook familieleden van vermeende aanhanger van de Regering vaak het doelwit zijn van aanslagen door de Taliban. (UNHCR, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, July 2009, p. 20 e.v. (Stuk 7))

46. Op grond van al deze factoren dient men te besluiten dat Verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd door de Taliban en derhalve voldoet aan de voorwaarden van artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève. Aangezien Verzoekers nieuwe gegevens zijn gegronde vrees voor vervolging bevestigen, moeten de nieuwe gegevens van Verzoeker in aanmerking worden genomen en dient de Bestreden beslissing te worden nietigverklaard. In concreto zullen de daden van vervolging van Verzoeker, indien hij gedwongen wordt terug te keren naar Afghanistan, immers bestaan uit daden van lichamelijk geweld, in de zin van artikel 48/3, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

47. In ondergeschikte orde dient te worden aangestipt dat Verzoeker op zijn minst aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voldoet, zodat hem minstens een subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Het staat immers vast dat Verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade, wanneer hij naar Afghanistan zou terugkeren. Hij riskeert immers het slachtoffer te worden van een ontvoering door de Taliban.

48. Er kan niet langer redelijk worden betwist dat Verzoeker in Afghanistan verbleef alvorens hij naar Europa vluchtte. In de brief van de dorpschouffden van de Shinwari stam aan de adjunct-gouverneur

wordt uitdrukkelijk door de dorpschoude bevestigd dat de N.K. S. en K. K. S. inwoners zijn het Dorp Gharghaley, gelegen in het district Haskamina in de provincie Nangarhar.

49. Zoals bevestigd door de UNHCR bestaan er nog steeds grote onrusten in Afghanistan voornamelijk ook in de provincie Nangarhar waar Verzoeker woonde voor zijn vlucht naar België. Indien Verzoeker naar Afghanistan zou moeten terugkeren, loopt hij ongetwijfeld het risico ernstige schade op te lopen.

Er zijn immers nog dagelijks burgerslachtoffers in de provincie Nangarhar.

50. Op grond van al deze factoren dient men te besluiten dat Verzoeker een ernstig risico op ernstige schade loopt en derhalve voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

3.2.2 Schending motiveringsplicht opgelegd door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991

3.2.2.1 Algemene beginselen

51. Verweerder heeft in voorliggend dossier een afwijzende beslissing genomen op basis van een al te beknopte en niet accurate motivering.

52. Zo dient Verzoeker:

de waarheid te spreken en zijn medewerking te verlenen voor de reconstructie van de feiten; zich de moeite te getroosten om zijn verklaringen te staven met alle mogelijke overtuigingsstukken en een redelijke uitleg te geven over elk gebrek aan stavingsstuk. Indien nodig, dient hij de moeite te doen om bijkomende elementen aan te brengen;

alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar te stellen en dit op een manier die het Verweerder mogelijk maakt de feiten te reconstrueren. Hij dient op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteen te zetten die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij moet op alle vragen antwoorden.

53. Verweerder dient op zijn beurt:

- van Verzoeker te verkrijgen dat deze zijn geval uiteenzet op een zo duidelijke en volledig mogelijke wijze en met alle stavingsstukken waarover hij beschikt;

- de waarheidsgetrouwheid van Verzoeker zijn relaas te evalueren en evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt - en dient hierbij aan Verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen - teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen; en

- deze criteria te vergelijken met en te toetsen aan de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asiel aanvraag.

3.2.2.2 Toepassing op onderhavig geval

54. Ten eerste heeft Verweerder in casu voornoemde principes geschonden door de stukken die Verzoeker aanbrengt ter staving van zijn relaas, zonder een afdoende evaluatie van de hand te wijzen.

Zo blijkt uit een lezing van de Bestreden beslissing dat Verzoeker in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag de volgende nieuwe gegevens aanvoerde:

- een dreigbrief van de Taliban gericht aan de inwoners van het district Haskamina (Stuk 2)

- een brief van de dorpschoude van de Shinwari stam aan de ondergouvemeur (Stuk 3)

- een DVD met een televisie-interview van A. R. J. (Stuk 4)

55. In de Bestreden beslissing wordt de evaluatie van voornoemde stukken als volgt beperkt: "betrokkene hierbij een DVD voorlegt, waarop een interview staat van M.A. K., toen hij werd vrijgelaten; de naam van betrokkene daarin zou genoemd worden; betrokkene met dit filmpje wil aantonen dat de Taliban nog steeds op zoek is naar hem; daarbij kan opgemerkt worden dat betrokkene dit filmpje reeds eerder had kunnen aanbrengen; betrokken daarnaast ook een dreigbrief van de taliban - gericht aan de ouderen van zijn regio - voorlegt en een petitie van de ouderen en bewoners van zijn regio aan de overheid; betrokkene deze documenten via e-mail zou ontvangen hebben; daarbij dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft; de bewijswaarde bijgevolg gering is; aangezien de authenticiteit van de documenten in kwestie onmogelijk kan worden aangetoond; er door de Belgische asielinstanties overigens ook reeds gewezen werd op het feit dat frauduleuze documenten in Afghanistan makkelijk verkrijgbaar zijn; er bovendien gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, ook voor wat betreft zijn vermeende terugkeer naar Afghanistan, gezien de door hem neergelegde bedenkelijke verklaringen; voornoemde documenten niet van deze aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

56. Dit alles terwijl de drie documenten die Verzoeker aanbrengt juist de basis vormen voor zijn asielaanvraag! Het hele relaas van Verzoeker vertrekt vanuit de premisse dat hij vreest dat hij zal worden vervolgd omwille van het feit dat hij de zoon is van N. K., die door de Taliban werd ontvoerd en

nog steeds wordt gevangen gehouden omdat zij hem beschouwen als een aanhanger van de nieuwe Afghaanse regering.

57. Men zou redelijkerwijs mogen verwachten van Verweerder dat hij enige poging zou hebben ondernomen om de inhoud van die documenten te kennen. Pas dan zou Verweerder in staat zijn geweest de draagwijdte en het belang van de documenten aangebracht door Verzoeker naar waarheid te kunnen schatten. Slechts indien Verweerder die rol had kunnen doorzien, was Verweerder afdoende geïnformeerd geweest over de draagwijdte en het belang van deze nieuwe gegevens aangebracht door Verzoeker en had Verweerder de geloofwaardigheid van Verzoekers documenten maar op zijn merites kunnen beoordelen. Welnu, Verweerder had na een grondig onderzoek van de documenten kunnen vaststellen dat Verzoeker inderdaad een grondige en terechte vrees heeft om te worden vervolgd door de Taliban.

58. Ten tweede heeft Verweerder voornoemde principes geschonden door de geloofwaardigheid van de documenten van Verzoeker zomaar in twijfel te trekken. Er dient te worden aangestipt dat Verzoeker de betrokken documenten volledig te goeder trouw heeft ontvangen van een kennis in Afghanistan.

Wanneer Verweerder de waarheidsgetrouwheid van documenten evalueert, dient hij Verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen, wat in casu niet is gebeurd.

59. Zo blijkt uit een lezing van de Bestreden beslissing dat de volgende argumenten de basis vormen voor het afwijzen van de door Verzoeker aangebrachte documenten als nieuwe gegevens:

De door Verzoeker aangebrachte documenten zijn geen originelen;

Verweerder haalt daarenboven aan dat frauduleuze documenten in Afghanistan makkelijk verkrijgbaar zijn.

Verzoeker de DVD met het filmpje reeds eerder had kunnen aanbrengen.

60. Verweerder weigert aldus de brieven aangebracht door Verzoeker te aanvaarden als nieuwe gegevens omdat het geen originelen zijn. Het is toch meer dan begrijpelijk dat Verzoeker, die nog steeds actief wordt gezocht door de Taliban uiterst discreet moet optreden teneinde ervoor te zorgen dat de Taliban hem niet kan opsporen. Indien er originele documenten zouden verdwijnen, zou dit ongetwijfeld argwaan wekken bij de Taliban.

61. Daarenboven stelt Verweerder dat er heel wat frauduleuze documenten uit Afghanistan circuleren.

Verweerder toont echter op geen enkele wijze aan dat de documenten aangebracht door Verzoeker frauduleus zouden zijn, qoud certe non. Verzoeker is dan ook van mening dat het door Verweerder aangehaalde argument als zijn er veel frauduleuze documenten die circuleren in Afghanistan niet afdoend is. Verweerder toont immers op geen enkele wijze aan dat zij vermoedt dat documenten aangebracht door Verzoeker frauduleus zouden zijn.

62. Verzoeker meent dat de motivering van Verweerder van de Bestreden Beslissing zeker niet afdoende kan worden beschouwd. Verweerder gaat in haar beslissing nergens in op de inhoud van de door Verzoeker aangebrachte documenten. Verweerder tracht aldus zelfs geen kennis te nemen van de inhoud van de door Verzoeker aangebracht documenten teneinde na te gaan of deze zijn nieuwe asielaanvraag zouden kunnen ondersteunen.

63. Verweerder stelt dat de door Verzoeker aangevoerde documenten onvoldoende geloofwaardigheid bieden om als nieuw gegeven in aanmerking te kunnen worden genomen. Uit het voorgaande volgt echter dat Verweerder zijn beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door op geen enkele wijze aan te tonen waarom hij de geloofwaardigheid van de door Verzoeker aangebrachte documenten in vraag stelt. Verweerder heeft aldus artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden door de Bestreden beslissing niet afdoende te motiveren.

3.3 BESLUIT

64. Verweerder heeft artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden door de Verzoeker aangebrachte nieuwe gegevens niet in aanmerking te willen nemen.

65. Verzoeker heeft aan de hand van zijn verklaringen en stavingstukken voldoende aangetoond dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schending op zijn meest fundamentele rechten en zelfs voor zijn leven moet vrezen ingeval van terugkeer naar zijn thuisland. Dergelijke situatie kan niet worden getolereerd en rechtvaardigt in ieder geval de toekenning aan Verzoeker van de status van vluchteling of, op zijn minst, de subsidiaire beschermingsstatus.

66. Verweerder heeft bovendien artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden door de Bestreden beslissing niet afdoende te motiveren."

3.2 In de repliekmemoirie zet verzoeker het volgende uiteen:

"18. Verweerder heeft artikel 51/8 Vreemdelingenwet geschonden door te weigeren de nieuwe gegevens aangebracht door Verzoeker ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

19. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, doordat hij de geloofwaardigheid van Verzoekers nieuwe gegevens in twijfel trekt en een niet-accurate motivering geeft voor de weigering tot in aanmerking nemen van de nieuwe gegevens van verzoeker.

20. Uit de nieuwe gegevens van Verzoeker blijkt afdoende dat Verzoeker zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1 A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève iuncto artikel 48/3 Vreemdelingenwet, en dat er zwaarwegende gronden bestaan dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

3.1.1 Schending artikel 51/8 Vreemdelingenwet

21. Zoals door Verzoeker reeds uiteengezet in zijn verzoekschrift, vormen de documenten die hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken overhandigde in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag, met name de dreigbrief van de Taliban, de brief van de dorpschoude aan de ondergouverneur en de CD-rom met een televisie-interview van M.A. R.J., wel degelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

22. Deze documenten zijn immers nieuwe gegevens die Verzoeker niet aanvoerde noch kon aanvoeren bij zijn eerdere asielaanvragen. Daarenboven zijn deze documenten onbetwistbare bewijzen dat Verzoeker nog steeds wordt gezocht en gevisieerd door de Taliban. Indien Verzoeker aldus zou terugkeren naar zijn land van herkomst, loopt hij het ernstige risico te worden vervolgd door de Taliban en het slachtoffer te worden van ernstige schade. Bovendien kon Verzoeker deze nieuwe elementen niet eerder aanvoeren aangezien het documenten betreft die dateren van na zijn laatste asielaanvraag. Zoals de wet vereist hebben de nieuwe gegevens die Verzoeker aanvoert, betrekking op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

23. Voor het overige, volhardt Verzoeker in zijn vordering zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

24. Het standpunt van verweerder dat de door Verzoeker aangevoerde documenten geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, kan aldus niet worden gevolgd.

25. Daarenboven blijkt uit de nieuwe gegevens van Verzoeker afdoende dat Verzoeker zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in artikel 1 A.2 van de Vluchtelingenconventie van Genève iuncto artikel 48/3 Vreemdelingenwet, en dat er zwaarwegende gronden bestaan dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

3.1.2 Schending motiveringsplicht opgelegd door artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

26. Vervolgens roept Verzoeker een schending in van de materiële motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zoals reeds uiteengezet in het verzoekschrift voldoet volgens Verzoeker de beslissing van verweerder niet aan haar materiële motiveringsplicht.

27. Verweerder motiveert immers op geen enkele wijze waarom de documenten niet aantonen dat Verzoeker nog steeds is blootgesteld aan een gegronde vrees voor vervolging. Zij voert als motivering enkel aan dat de documenten mogelijk frauduleus kunnen zijn aangezien Afghaanse documenten vaak frauduleus kunnen zijn zonder in casu te argumenteren waarom Verzoekers documenten mogelijk frauduleus zouden kunnen zijn.

28. Voor het overige, volhardt verzoeker in zijn vordering zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

29. Er dient dan ook te worden besloten dat Dienst Vreemdelingenzaken haar materiële motiveringsplicht die op haar rust krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet is nagekomen."

3.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “*nieuw gegeven*” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd of dat een “*nieuw gegeven*” kan bestaan uit elk “*nieuw bewijs van een vroegere situatie*”. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420, RvS (beschikking) 7 maart 2012, nr. 8200.)

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

In casu betwist verzoeker niet dat hij naar aanleiding van zijn achtste asielaanvraag de volgende stukken heeft voorgelegd: een DVD waarop een interview staat van M.A.K, een dreigbrief van de taliban en een petitie van de ouderen en bewoners van zijn regio. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat de DVD reeds eerder kon worden aangebracht en dat de documenten waarvan verzoeker stelt dat het brieven zijn, via e-mail zijn ontvangen. Tijdens het interview op 16 maart 2010 naar aanleiding van deze asielaanvraag ingediend op 15 februari 2010, verklaart verzoeker dat de DVD een verklaring bevat van M.A.K, die op televisie werd getoond. Hij verklaart verder: “*Een Afghaanse kennis genaamd A.K., tevens één van de ouderen van Gharkali, gaf me de website door waar deze speech van M.A.K op te vinden was. Ik heb deze speech dan gedownload en op DVD gebrand.*” Met betrekking tot de twee “brieven” verklaart verzoeker tijdens het interview: “*Ik leg u ook twee documenten voor die ik per e-mail ontving en uitprintte*”. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de DVD reeds eerder had kunnen aangebracht worden. Voorts stelt de bestreden beslissing dat de “brieven” documenten zijn via e-mail ontvangen en dus niet origineel. Verzoeker weerlegt niet dat hij de DVD niet eerder kon opvragen en overmaken. Verzoeker weerlegt niet dat de documenten ontvangen via e-mail geen originele documenten zijn zodat het redelijk is te oordelen dat verzoeker “*bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag (...)*”. Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekking in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is of onjuist.

Verzoeker betwist dat de bijgebrachte documenten en de DVD niet als “*nieuwe gegevens*” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, nu hij deze gegevens niet eerder kon

voorleggen bij zijn vroegere asielaanvragen. De brieven en de DVD heeft hij begin februari per e-mail ontvangen.

De documenten via e-mail bericht ontvangen zijn weliswaar nieuw in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven - naast het feit dat deze stukken geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag - dat het geen originele documenten betreffen waardoor de bewijswaarde gering is. Verweerder stelt verder vast dat *“de authenticiteit van de documenten in kwestie onmogelijk kan worden aangetoond”*, dat *“er door de Belgische asielinstanties overigens ook reeds gewezen werd op het feit dat frauduleuze documenten in Afghanistan makkelijk verkrijgbaar zijn”*, dat *“er bovendien gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, ook wat betreft zijn vermeende terugkeer naar Afghanistan, gezien de door hem neergelegde bedenkelijke verklaringen”* en dat *“voornoemde documenten niet van deze aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen”*. Verweerder oordeelt vervolgens op kennelijk redelijke wijze dat de documenten aldus evenmin ernstige aanwijzingen vormen voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van de voorgelegde stukken te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De citaten in het verzoekschrift uit een advies van het UNHCR met betrekking tot *“dhr. A., geboren in 1989 in Mashad (Iran), vluchteling van Afghaanse nationaliteit”* en uit het Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het licht van de Conventie van het UNHCR, doen aan het voormelde geen afbreuk.

Wat de DVD betreft, merkt verweerder in de bestreden beslissing op *“dat betrokkene dit filmpje reeds eerder had kunnen aanbrengen”*. Blijkens de stukken van het administratief dossier verklaarde verzoeker met betrekking tot de DVD het volgende: *“Een Afghaanse kennis genaamd A.K., tevens één van de ouders van Gharkali, gaf me de website door waar deze speech op te vinden was. Ik heb deze speech dan gedownload en op DVD gebrand. Ik weet niet van buiten om welke website het gaat, maar bij mijn vorige asielaanvragen heb ik volgens mij de naam van de website reeds doorgegeven.”* Verzoeker toont niet aan dat de opmerking van verweerder in de beslissing dat hij het filmpje reeds eerder had kunnen aanbrengen kennelijk onredelijk is nu hij verklaarde dat dat hij de naam van de website reeds bij zijn vorige asielaanvragen had doorgegeven en het filmpje van deze website heeft gedownload. Anders dan wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder geen nieuwe beoordeling van de *“asielaanvraag”* gemaakt maar heeft verweerder de voorgelegde stukken onderzocht en beoordeeld dat, naast het feit dat de voorgelegde stukken geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, deze stukken evenmin ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat verzoeker de DVD pas later zou ontvangen hebben dat hij aantoonde dat hij de DVD niet eerder had kunnen opvragen en ‘downloaden’ om over te maken aan de verwerende partij.

Verweerder kan/mag onderzoeken of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade aan de hand van eerdere beslissingen (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden met de eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft inzake de eerste asielaanvraag van verzoeker geoordeeld dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is omdat verzoeker over de activiteiten van N.K, de man die zijn vader zou zijn, zeer weinig kon zeggen, zijn kennis over Afghanistan nagenoeg onbestaande was, het niet geloofwaardig was dat verzoekers vader, zo er geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij de zoon is van N.K, recent het besluit zou hebben genomen naar Deh Bala terug te gaan en verzoeker ten gevolge hiervan problemen zou moeten vrezen met de Taliban, hij niet op de hoogte was van het bestaan van een Afghaanse kalender, hij geen organisaties kende die de Afghaanse *“returnees”* begeleiden bij hun terugkeer en hij ook weinig geloofwaardige verklaringen aflegde. De vaststelling van een ongeloofwaardig asielrelaas wordt bevestigd in hoger beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien wordt benadrukt in het arrest nr. 27 565 van 19 mei 2009 dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. In het voormeld arrest wordt gewezen op een Cedoca-document waaruit blijkt dat aan

Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. In het voormeld arrest wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven van verzoeker en dat door het ongeloofwaardig relaas, vage en ongeloofwaardige verklaringen, zonder deugdelijk bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst evenmin het bewijs wordt geleverd van het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst.

Uit voormelde overwegingen van de commissaris-generaal en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt duidelijk dat de bewijswaarde van een document afkomstig uit Afghanistan slechts relatief is en dient bekeken te worden in de context van de afgelegde verklaring. In die zin is het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“daarbij dient opgemerkt te worden dat het hier geen originele documenten betreft; de bewijswaarde bijgevolg gering is, aangezien de authenticiteit van de documenten in kwestie onmogelijk kan worden aangetoond; er door de Belgische asielinstanties overigens ook reeds gewezen werd op het feit dat frauduleuze documenten in Afghanistan makkelijk verkrijgbaar zijn; er bovendien gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, ook voor wat betreft zijn vermeende terugkeer naar Afghanistan, gezien de door hem neergelegde bedenkelijke verklaringen; voornoemde documenten niet van deze aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen”*, niet kennelijk onredelijk noch onjuist. In tegenstelling tot verzoekers mening doet de *“inhoud”* van de documenten geen afbreuk aan de vaststelling dat de documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben en geen coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij geen originele documenten heeft voorgelegd en dat de authenticiteit van de documenten niet werd aangetoond. Ten onrechte gaat verzoeker ervan uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Verweerder kan immers met betrekking tot de voorgelegde ‘nieuwe’ stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Verzoeker meent dat in de beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de geloofwaardigheid van de bijgebrachte documenten in vraag wordt gesteld. Uit een eenvoudige lezing van de motieven blijkt evenwel dat verweerder de bewijswaarde van de nieuwe stukken relateert, nu geen originele documenten zijn voorgelegd, de authenticiteit niet kan worden nagegaan, valse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghanistan en de stukken niet van aard zijn om de appreciatie van de eerste asielaanvraag waarbij geen geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven, in positieve zin om te buigen.

Aangezien verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft “ernstige aanwijzingen” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, heeft verweerder volkomen terecht vastgesteld dat de DVD en de dreigbrief van de Taliban en de petitie van de ouders en bewoners van zijn regio, geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Er kan worden vastgesteld dat verweerder is uitgegaan, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

In de mate verzoeker de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas tracht aan te tonen door te verwijzen naar de inhoud van de ‘nieuwe gegevens’ en uitgebreid uiteenzet dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht uitoefent. De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn aan de hand van zijn betoog zijn asielrelaas te laten heronderzoeken door de Raad, het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van de overweging dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Zodoende kan verzoeker zijn asielrelaas en de problemen in Afghanistan niet opnieuw ter beoordeling voorleggen aan de Raad. Er dient te worden gewezen naar de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag en er dient te worden benadrukt dat het debat inzake de eerste asielaanvraag niet kan worden heropend in het kader van huidig beroep.

De Raad merkt bovendien op dat, waar verzoeker, nadat hij een ganse theoretische uiteenzetting heeft gegeven over de 'vluchtelingenstatus' en de 'gegronde vrees', stelt dat verweerder ten onrechte heeft beslist dat hij niet zou voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in de Conventie van Genève, in de bestreden beslissing, verweerder evenwel geen standpunt heeft ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts oordeelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Zoals *supra* gesteld, kan verweerder enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens zijn aangebracht. Hij spreekt zich niet uit over 'vrees' te worden vervolgd door de Taliban. Dit betekent dat verweerder niet kan nagaan of er is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. Het betoog dat erop gericht is hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, is niet dienstig nu vastgesteld is dat verzoeker niet heeft aangetoond nieuwe gegevens te hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en heel goed begrepen heeft waarom zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN